

σημαίων παντός ἔθνους, εἰς τρόπον ὥστε ὁ χορὸς τοῦ Παρνασσοῦ ἠδύνατο νὰ ἐκληθῇ καὶ χορὸς διεθνῆς.—Ἡλεκτρικὸν φῶς παρὰ τὴν εἰσόδον ἐφώτιζεν ὅλον αὐτὸν τὸν διάδρομον, ἐν ᾧ χωροφύλακες πολλοὶ παρὰ τὴν θύραν ἐτήρουν τὴν τάξιν.

Οἱ προσκεκλημένοι διὰ τοῦ διαδρόμου ἀνέρχοντο πλατεῖαν μαρμαρίνην κλίμακα καὶ ὑπὸ τῶν κομψοτάτων μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ χοροῦ ὠδηγοῦντο εἰς τὰς χορευτικὰς αἰθούσας.—Ἡ μουσικὴ εἶχε τοποθετηθῇ καταλλήλως ἐν τῇ μέσῳ τῶν δύο τούτων αἰθουσῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Καίσαρη καὶ ὑπὸ τὴν σκιάδα παχείας ἐκ γαστρῶν πρασινάδος, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι οἱ ἤχοι ἐξήρχοντο μακρόθεν ἀπὸ κήλου τινος.

Τὴν δεκάτην τῆς νυκτὸς ὥραν εἶχον πληρωθῇ αἱ αἰθουσαι· δὲν ἔχωρουν πλέον ἄλλους, οἱ δὲ χωροφύλακες σχεδὸν ἐκλείσαν τὰς θύρας τοῦ Δημαρχείου. Παραδόξως πως δὲν βλέπω ἐν τῇ πλήθει ἐκείνῃ τὸν κ. Δήμαρχον, ἐν ᾧ διακρίνω δύο ὑποψηφίους δημάρχους καὶ τινὰς δημοτικούς συμβούλους. Εἶναι καλοὶ χορευταί· ἄς λάβωσι καὶ τοῦτο οἱ ψηφοφόροι ὑπὸ σημείωσιν.

Ἡ μουσικὴ ἀρχίζει δι' ἐνὸς ἡρωικοῦ Μάρς διὰ νὰ ἐντείνῃ ὅλων τὰ νεῦρα, καὶ μετὰ τοῦτο ἀκούονται οἱ μεθυστικοὶ ἤχοι τῶν Σειρήνων τοῦ Τάϋφελ, ὡς ἀπαλὸν ναυούρισμα λικνιζομένου βρέφους, τὸ ὅποιον πρό μικροῦ ἐχάλασε τὸν κόσμον μετὰ τὰς φωναῖς του.—Δυστυχῶς τὰ ὑπὸ τὴν τεχνητὴν σκιάδα ὄργανα δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκλάβωμεν ὡς σειρῆνας διότι πολὺ φωνασκοῦσι, ὁ δὲ κ. ἀρχιμουσικός ἐπρόβλεψε νὰ τὰ ἐφοδιάσῃ καὶ μετὰ ἓνα ταμπούριλον ὥστε νὰ κλείωμεν τὰ ὦτα διὰ νὰ μὴ μᾶς.... ξεκουφαίνωσιν.

Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ σᾶς κατονομάσω πολλὰς ὠραιότητας θὰ ὑπέπιπτον καὶ ἐγὼ εἰς τὸν πειρασμὸν τῶν καλαμπουρίων καὶ θὰ σᾶς ἔλεγον ὅτι ἡ κυρία Κερ-ἦτο ἡ βασίλισσα τοῦ χοροῦ ἐκείνου καὶ πᾶς ὁ χορεύων μετ' αὐτῆς πολλάκις θὰ ἐπιθύρσει καθ' ἑαυτὸν *o mon coeur!* ὅτι μία ἄλλη καλίσωμος ὡς ἀρχαῖον ἀγαλμα ἦτο ἡ ψυχὴ τῶν δύο αἰθουσῶν ὅτι μία ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ ἐσταυρόνετο ἢ μάλλον ἐσταυροκοπεῖτο εἰς τὰς ξεθυμασμένας θυμιάσεις γηραιοῦ στρατιωτικοῦ αἱ ὁποῖαι μετὰ ἀναγκάζουσιν ἐπὶ τέλους νὰ τῆς εἴπω :

— Δὲν τοῦ δίδετε τὴν σύνταξίν του; Ὅτι ἐκ τῶν δεσποινίδων Μι-Σι-Σι-Πῆ, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ σεβαστὸς κ. Σκυλίτσος, ἡ καλλίστη ἦτο ἡ Με-Ρ,Π, ὅτι ἡ νεαρά κόρη καθηγητοῦ τινος τῆς βοτανικῆς ὑπῆρξε τὸ πικρότερον τῶν βοτάνων του δι' ἓνα εὐγενὴ καθαλιέρων της, ἐν ᾧ εἶναι ἐκ τῶν δροσερωτέρων ἀνθῶν τὰ ὅποια θὰ συνελέγομεν εἰς τοὺς πρύποδας τοῦ Παρνασσοῦ, ὅτι μία ἀδελφὴ ἐνὸς ἱατροῦ μας ἐθάφετο εἰς τὰ γλυκύτερα χρώματα καὶ ἦτο ἀρωματικωτέρα *anarā* τῆς Αἰγύπτου, ἀλλ' ὅτι ἐγὼ ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ὠραιότητων ἀπελάμβανον ἐν εὐμαρείᾳ ἀπεριγράφτῃ νεαρὸν χορευτὴν ὅστις ἐκυμαίνετο μεταξὺ χοροδιδασκάλου, μπαλαρίνας καὶ Παυλάκη.... ἦτο ὁ βασιλεὺς τοῦ χοροῦ.

Περὶ τὴν τρίτην προκεχωρημένην ὥραν αἱ δύο χορευτικαὶ αἰθουσαι ὅλον ἐν ἀραιούνται, καὶ ὅταν τὴν χορευτικὴν ἐκείνην τρικυμίαν διαδέχεται μία γαληνιαία *καρτερίλλια* εἰς τὴν λαμβάνει μέρος καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐντὸς τῶν ὁδόντων τὴν φράσιν μου :

— Φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι ναυτικός.

Τὴν τετάρτην ὥραν τῆς νυκτὸς τὰ φῶτα τοῦ Δημαρχείου εἶχον σβεσθῇ, μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας οἱ χορευταὶ τοῦ Παρνασσοῦ ἐπρόφθασαν τὰ φῶτα τῆς πόλεως τὰ ὅποια καὶ αὐτὰ ἐσβέσθησαν, πρὶν ἢ τὸ λυκόφως προβάλλῃ.

**Κόκ.**

## ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ὁ πτωχὸς ἱατρός Π. ἔχει φήμην ὅτι ξεμπερδεύει τοὺς ἀσθενεῖς του μετὰ μίαν τέχνην...

Μίαν ἡμέραν ἡ ἀμαξία του κατεπάτησεν ἐν παιδίον καὶ τ' ἄφησεν εἰς τὴν στιγμὴν νεκρόν.

Πλήθος διαβατῶν τὸν περικυκλόνει.

Εἰς ἐξ αὐτῶν :

— Μὰ τί διάβολο σκοτόνει ἀνθρώπους καὶ χωρὶς συνταγῇ!

Πῶς σᾶς φαίνεται αὕτη ἡ ἰδέα :

— Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔπλασε τὸν Θεόν.

Τί λέγει, παρακαλῶ ὁ κ. Δαμαλᾶς;

Εἰς τὸν Στρατῶνα.

Ὁ ἐπιλοχίας ἐρωτᾷ νεοσύλλεκτον.

— Ποῖα εἶναι βρὲ τὰ μαγερικὰ σκεύη;

— Ὁ λογαγὸς ὑπολοχαγὸς καὶ ὁ ἀνθυπ...

— Τί λὲς βρέ;

(Ὁ νεοσύλλεκτος περίτρομος) Καὶ ὁ ἐπιλοχίας!

Τραυλὸς τις θέλων ν' ἀγοράσῃ κατὰ παστέλια τοῦ Zed καὶ λίγη ὑπεκακουάνα εἰσέρχεται εἰς φαρμακεῖον καὶ δηλοῖ ὅτι θέλει :

— Πα... πα... παστέλια τοῦ... Zed καὶ ἱπ... ἱπ... ἱπ...

Ὅτε ὁ φαρμακοποιὸς ἀνυπομονῶν.

— Λοιπὸν τοῦ λέγει ἱπ, ἱπ, ἱπ... οὐρρά !!

Εἰς χορὸν ὁμογενοῦς, ὁ ἴδιος πρὸς τοὺς κεκλημένους του:

— Ἄιντε γρήγορα γρήγορα, μὴ στέκεσθε, χορεύετε, στῆς δύο ὁ πιανίστας θὰ φύγῃ!

(Ἱστορικόν.)

## ΟΛΙΓΑΙ ΠΑΤΡΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

**Α'.**

**Πολιτικά.**—Αἱ Πάτριαι ἠκολούθησαν τὸ σύστημα τοῦ φανατισμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαντᾷ τις τὰ αὐτὰ πρόσωπα ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς, τὴν αὐτὴν πορείαν αὐτῶν, καὶ τὸν λαὸν μέχρι τινὸς τὸ πλεῖστον, καθ' ὅλην τὴν σῆ-

μασίαν τῆς λέξεως, σκλάβον τῶν ἀφεντάδων πολιτικῶν. Ἐπεθύμουν νὰ ἐνδιατρίψω ὀλίγον εἰς τὸ πολιτικὸν ζήτημα τῆς δευτερευούσης τοῦ βασιλείου πόλεως, ἀλλὰ κρούω πρῶμναν, γνωρίζων ὅτι καὶ ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ πολλάκις πολλὰ ἔγραψαν, ὃ δὲ κάλαμός των ἐπὶ τέλους ἐθραύσθη ἐπὶ τῶν ὄγκων τῶν ὀνομάτων τῶν πολιτικῶν μας. Ἐν τῇ ἐμπορικῇ τῇ λοιπὸν τῶν Πατρῶν πόλει συμβαίνει ὅ,τι καὶ ἐν Ζακύνθῳ, Καλαβρύτοις καὶ λοιποῖς μέρεσιν ὅπου ὑπάρχουν Ὀγκοὶ· ἀλλ' εὐτυχῶς ἀπὸ τινος παρατηρεῖται ἀνάλυσις μικρὰ τῶν καττραμένων τούτων ὄντων, καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ἐπέλθῃ καὶ ἡ ἀποσύνθεσις, διότι τὰ μόρια ἐξ ὧν συνίσταται δὲν εἶναι ὕγιᾶ.

## B.

**Δημοτικά.**—Μετὰ μεγάλης εὐτυχῶς ζωηρότητος ἤρξατο ἤρξατο καλλιεργουμένη ἡ ἰδέα περὶ ἐκλογῆς Δημοτικῶν ἀρχόντων ἀνεξαρτήτου μὴ ἔχοντος μηδεμίαν σχέσιν ἢ συγγένειαν μέχρι τρίτης γενεᾶς τοῦλάχιστον, μετὰ τὴν πολιτικὴν. Τὰ πάντα βαίνουνσιν αἰσίως. Ἡ ἰδέα ἤρξατο ἐξαπλουμένη καὶ εὐρίσκουσα πολλοὺς τοὺς ὑποστηρικτάς, ἀλλ' εἰς ἐν ζήτημα θέλομεν εὐρεθῇ οἱ Ῥωμιοὶ διαφωνοῦντες, περὶ τοῦ τοῦ προσώπου, καὶ ἡ διαφωνία αὕτη μοι φαίνεται ὅτι θέλει γίνεαι πρόξενος ὠφελείας εἰς τοὺς πολιτικούς ὄγκους τοὺς ἐπιδιώκοντας τὴν θέσιν τοῦ Δημοτικοῦ ἀρχόντος. Ἀπόλυτος ἀνάγκη καθίσταται ὅπως ἐκλεχθῇ Δήμαρχος Πατρῶν ἀνεξάρτητος, ἐν ἐτέρᾳ μοι ἐπιστολῇ θέλω σᾶς περιγράψαι διὰ πόσους καὶ πόσους λόγους ὁ λαὸς τῆς ἐμπυρικῆς πόλεως Πατρῶν διψᾷ νὰ ἐκλέξῃ δημοτικὸν ἀρχοντα καὶ δημοτικούς συμβούλους καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἀνεξαρτήτους. Αὐτὸ δὲ εἶναι φίλτατον «Μὴ Χάνεσαι» καὶ τὸ ὄνειρον τῶν Δημοκρατικῶν ἢ μᾶλλον τῶν ἄγαν φιλελευθέρων, μήπως ἐξερεθίσωμεν τὴν χολὴν τῆς Βασιλείας.

## Γ.

**Ἀστυνομικά.**—Μῆνιν ἄειδε Θεὰ κτλ. Εἶναι Ὀδύσεια. Τὴν πρῶτον καὶ τί ὕστατον νὰ σᾶς ἀναφέρω περὶ τῆς Ἀστυνομίας! Πατρῶν; Ἀποσύνθεσις φοβερά ὡς ἐκ τῶν προσεγγυζόντων Δημοτικῶν ἐκλογῶν· κλοπαὶ πολλαὶ καὶ σπουδαῖαι ἐσχάτως ἔλαβον χώραν· τὰ σταθμὰ ἅπαντα τῆς ἀγορᾶς μας ἐλλιπῆ, ἡ τραμπουκοκρατία καλπάζουσα, ἡ δὲ διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας μας συγγενὴς τῆς Ὑψηλῆς Πύλης τοῦ Δημαρχείου, ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ Ἀρχικοτζάμπασι. Ἐπόμενον δὲ ἦτο νὰ ἐπέλθῃ ἡ παρακμὴ τῆς Ἀστυνομίας, διότι ἀρκούντως ἤκμασεν ἐπὶ δύο μῆνας διευθύνοντος τοῦ δικηγόρου Παππακωνσταντινίδου, κατὰ φυσικὸν λοιπὸν λόγον ἔπρεπε καὶ νὰ παρακμάσῃ, διότι ὅλα τὰ πράγματα ἔχουσιν ἀκμὴν καὶ παρακμὴν. Διψᾷ ὁ τόπος μας δι' Ἀστυνομίαν, δι' ἀσφάλειαν, ἀλλ' ὁ κ. Δήμαρχος ἀγρὸν ἡγόρασεν ἢ κάλλιον Θεάτρον ἡγόρασεν, ἀφοῦ εἰς τὰς πρόβας τοῦ κλειδοκυμβάλου παρευρίσκεται, εἶναι τέλος φιλόμουσος εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, τὸ κάνει καπὸ τοῦ Κερκυραίων, ἡ φιλομουσία του δὲ αὕτη ἐπετάθη ἰδίως ἀπὸ τὸν Ἰούνιον ὅπου ἐπεσκέφθη τὴν Κέρκυραν. Ἀρκετὰ δὲ νόστιμος εἶναι καὶ ὁ ὑπαστυνόμος μας, ὅστις μετέβαλλεν ἀρχὰς πολὺ ταχέως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κ. Χωραφάν, μὴ μεταβάλλον· αὐτὸς μόνον τὴν ἀρχὴν τοῦ νὰ μὴ ἀναγινώττει οὐδεμίαν Σατυρικὴν ἐφημερίδα Ἑλληνικὴν ἀλλ' οὔτε κατέλλο, καὶ διὰ τοῦτο ἂν ποτε γίνεαι ἔκθεσις Ἀρχαιολογικῆ Πίλων, τὸ πρῶτον ὅπερ θέλει βραβεύσῃ ἐπὶ ἀρχαιότητι καὶ διατηρήσει τοῦ ἄσπρου χρώματός του εἶναι τὸ τοῦ κ. Χωραφᾶ. Λοιπὸν ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον μας· ὅστις ἐπηγγέλετο τὸν ἀνεξάρτητον τὸν φιλελεύθερον κατὰ πρῶτον, καὶ μάλιστα ὡς λέγουσιν τινὲς, ὅτι ἔμεινεν ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας νήστις ἐν τῷ δωματίῳ του, ὅταν τῷ ἐ-

## ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

## ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 442)

— Εἶχα πρὸ πολλοῦ μαντεύσει τὸ σχέδιον τῆς ἐξοχῆς σᾶς, εἶπε ψυχρῶς ὁ Μαῦρος.

— Τρομερὸς εἶναι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σανοῦτος. Ἐγὼ ἐπερίμενα νὰ ἐκπλαγῇ, καὶ τώρα μὲ ἀναγκάζει νὰ ἐκπλαγῶ ἐγὼ.

— Λοιπὸν νὰ πιγαίνω; ἠρώτησεν ὁ Μαῦρος.

— Πήγαινε· ἀλλὰ φρόνησις καὶ ἐπιτηδειότης. Θέλω νὰ καοῦν ἐντελῶς τὰ πλοῖά μου.

— Ἦσυχάσατε, οὐδὲ στάκτῃ δὲν θὰ μείνῃ.

— Διότι μὲ πνίγουν αὐτοὶ οἱ μικροὶ· θέλουν νὰ μὲ βιάσουν νὰ λύσω τὴν πολιορκίαν, καὶ ν' ἀφήσω εἰς τοὺς Γενουησίους τὸ φρούριον.

— Πιγαίνω, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Πήγαινε. Θ' ἀναβῶ εἰς τὸ ὑπερῶν τοῦ μοναστηρίου καὶ θ' ἀνοίξω τὸ παράθυρον. Θὰ ἴδω ἂν θὰ κάμῃς μεγάλην φωτιάν.

— Θὰ κάμω τόσν, ὥστε νὰ ψηθῶν ὅλα τὰ ψάρια, καὶ νὰ βράσῃ ἡ θάλασσα, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Εἰς μίαν ὥραν θέλω νὰ ἔχῃς τελειωμένην τὴν ἐργασίαν.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ Μαῦρος ἐγείνεν ἄφαντος.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΤΟΓΝΑΙ

Ὁ Σανοῦτος ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διαλογιζόμενος. Ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶναι λίαν εὐχαριστήμενος, διότι ἀπεφάσισε νὰ ἐκτελέσῃ πράξιν ἥτις ἡδύνατο νὰ νομισθῇ παρὰ πάντων ἡρώϊκῃ· συνάμα δὲ ἡ Βενετία πιθανῶς ἐμελλε νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ, διὰ τὴν πυρπόλησιν τῶν γαλερῶν, παρέχουσα αὐτῷ πανταχοῦσάν τινα γενικῆς φορολογίας ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει.

Τῷ ὄντι δὲ τὰ τῆς ἐκστρατείας εἶχον περιέλθει εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε ἡδύνατο ἴσως νὰ ἔχῃ λογικόν τι ἢ παράβολος αὕτη ἀπόφασις τοῦ Σανοῦτου. Ὁ Κουίρινος, οἱ Γίτσι, ὁ Ναυῖγαγιώζος καὶ οἱ λοιποὶ, ἀφοῦ καθ' ἑκάστην

γένετο ἡ πρότασις περὶ τοῦ διορισμοῦ του, σκεπτόμενος, πρῶτον μὲν ἂν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν δικηγορικὴν του πελατεῖαν, καὶ δευτέρον κάμωνν πρόβαις γιὰ τὴν μπόζα ὅπου θὰ κρατεῖ εἰς τὴν θέσιν του· ἐπέτυχεν ὅμως θαυμασίως εἰς τὰς δοκιμάς του, καὶ μόνον δύναται νὰ τοῦ διεκδικήσῃ τὰ πρωτεῖα εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς μπόζας ὁ κ. Ἀνδρέας Soyrontni ἐν τῷ «Κρεσπίνῳ» ὑποκρινόμενος τὸν ἱατρὸν.

Υ. Γ. Πρότινος καιροῦ ἡ ἐνταῦθα ἐφημερίς «Ἐπὶ τὰ Πρόσω» ἠναγκάσθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κ. ὑπαστηνόμενον διὰ τίνους λόγους ἀπέσυρε τὴν παραίτησίν του, τὴν δοθείσα τότε μετὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ κ. Παππακωνσταντινίδου, ἐλάβε δὲ τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν ὅτι εἰς οὐδὲνα ἔχει νὰ δώσῃ λόγον. Ἐχουσι λοιπὸν δίκαιον οἱ παλαιοὶ λέγοντες, ὅτι φωνάζετε ἐσεῖς οἱ νέοι, ἐν ὧν ἰδιωτεύετε, ὅταν ὅμως σὰς ἀναβιβάσουν, ἔστω καὶ ἐπὶ ἐλλείψει ἄλλου, εἰς μικρόν τι ἀξίωμα, γίνεσθαι σατραπικώτεροι καὶ διευθύνετε δίκην Ἀλῆ Πασσᾶ.

Πάτρι τῇ 26)1 1883.

Ἐπόπτης.

## ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

BARI 28)6 Φεβρουαρίου.

Ἡ συνοπτικὴ ἐκθεσις τῆς ἐν Ἰταλίᾳ κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς κινήσεως θὰ εὕρῃ αὐτόθι τοὺς ἐνδιαφερομένους, θὰ

ἠνώχλουν αὐτὸν ἀπαιτοῦντες τὴν διάλυσιν τῆς πολιτορίας, εἶχον ἀποφασίσει ἐπὶ τέλους νὰ πομπλεύσωσι μετὰ τῶν ἐταίρων των, καταλείποντες αὐτὸν μόνον μετὰ τῶν διακοσίων στρατιωτῶν καὶ τῶν ὀκτὼ γαλερῶν του. Μὲ τὸσον μικρὸν πλῆθος ὁ Σανούτος οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ τὸ φρούριον, καὶ τοῦτο ἐνόμιζεν ὡς κατασχύνην αὐτοῦ, ἂν ἠναγκάζετο νὰ τὸ ἀφήσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Γενουαίων, τῶν ἀσπόνδων τούτων ἐχθρῶν. Μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ δεσπόσῃ τῆς πολυκεφάλου ἐκείνης ὕδρας τῶν ἐταίρων αὐτοῦ, ἐβουλεύθη νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ τὰ μέσα τῆς φυγῆς καὶ νὰ βιάσῃ οὕτως αὐτοὺς νὰ συμπράξωσι μετ' αὐτοῦ. Καλλίτερον τρόπον δὲν κατάρθωσεν νὰ εὕρῃ. Ἀλλως δὲ ἡ δίψα τοῦ παραδόξου καὶ τοῦ ἀλλοκότου, ὅφ' ἧς κατείχετο, ἡ ἐσωτερικὴ βία πρὸς γενναίας πράξεις καὶ ἡ μανιώδης αὐτοῦ φιλοδοξία συνετέλεσαν πολὺ εἰς τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν.

Ὅτε ἀνεχώρησεν ὁ Μαῦρος, ἤσθάνθη ἑαυτὸν θερμαινόμενον καὶ ἀνυπομονοῦντα ὅπως ἰδῇ ἰδίους ὀφθαλμοῖς τὴν πυρπόλησιν τοῦ στόλου του καὶ εἶπεν.

Ἄς ὑπάγω τώρα νὰ ἐξυπνίσω τὴν φίλην μου Φουρτούναν, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὴ καίόμενας τὰς γαλέρας μου. Θὰ τῆς εἶπω ὅτι δύο Φουρτούνας δὲν ἠδυνάμην νὰ ἔχω καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιάσω τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην. Ἡ Αὐγούστα θὰ κοιμᾶται τώρα, τὸ πρῶτ' αὐτὴν βλέπω. Ἐπειτα αὐτὴ πάσχει ἡ δυστυχής.

Καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ.

ἐπισπᾶσθαι τινὸς τὴν προσοχὴν; Ἐννοεῖτε τὴν ἀμφιβολίαν ἥτις ὑπαγορεύει μοι τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Αἱ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰδικαὶ καὶ τακτικαὶ ἀλληλογραφαίαι ἔσονται νεωτερισμός διὰ τὸν ὅλως ἰδιόρρυθμον Ἀθηναϊκὸν — ὃ ἔστιν Ἑλληνικὸν — τύπον. Νεωτερισμός, ὃν ἀείποτε αἱ Ἀθηναῖκαὶ ἐφημερίδες ἀπόθησαν διὰ λόγους... ἀληθῶς οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι ἀρνητικοί, οὐχὶ λόγων, ἀλλὰ πραγμάτων.

Ἀλλὰ καὶ τοῦ προσκόμματος αὐτοῦ ὑπερβαλλομένου βέβαιον ὅτι οἱ ἐφημεριδαναγνώσταις Ἕλληνες οὐ πάνυ μέλει τὰ πέραν τοῦ Καραλῆ Δερβέν καὶ τῆς Πούντας συμβαίνοντα. Τῆς ἐν Βυρώπῃ ἐν γένει κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἐξελιζέως ἡ αὐτόθι ἐξικνουμένη ἀσθενὴς καὶ ἀδεαῖα ἡχὼ ἐπὶ τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης τοῦ χρηματιστηρίου καὶ τὰς βιτρίνας τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ κυρίως καὶ ἀποκλειστικῶς σχεδὸν προσκρούει καὶ ἀντανεκλάται.

Πρέπει νὰ πληῇ τὸν κόσμον κεραυνὸς, ὡς ὁ θάνατος τοῦ Γαμβέττα, νὰ τὸν ἔξαφνίσῃ τρακατροῦκα, ὡς ἡ Ναπολεόντειος προκήρυξις, ἵνα ὁ Ἑλληνικὸς τύπος ἀνατιναχθῇ καὶ στρέψῃ τὰς ὀφείας προσεκτικώτερον ἐκεῖ ὅπου ἠκούσθη ὁ κρότος.

Ἐμμένω ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1848 μέχρι τῆς σήμερον ὁ λαὸς οὗτος ἐπέδειξε τῷ κόσμῳ θέαμα καταπληκτικὸν ζωῆς καὶ προόδου. Μίαν ἐπανάστασιν, πρὸ τῆς ὁποίας μόνον τὸ Ἑλληνικὸν 21 δύναται νὰ ὀρθωθῇ ὑπερήφανον· μίαν κατὰ κτησιν — τὸ 1870 — ἥτις σημεῖαι τὸ τέρμα μιᾶς περιόδου ἐν τῇ Ἱστορίᾳ· ἐν συνόλῳ τὴν παλιγγενεσίαν ἐνός ἔθνους μεγάλου· καὶ παρὰ τὴν ἡρωϊκὴν ταύτην ἐθνικὴν σταδιοδρομίαν ἀπὸ δωδεκαετίας ἐξελίσσεται ὁ πολιτικὸς του δρόμος, μεστὸς λαμπρῶν παραδειγμάτων, διὰ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τοιούτων — ὧν ἡμεῖς πρῶτοι — σημειῶν ἐς πᾶν βῆμα μίαν πολιτικὴν ἢ κοινωνικὴν κατὰκτησιν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ ἡγουμένη ἐνόμισεν ὅτι μετέβαινε πρὸς τὴν Αὐγούσταν καὶ εἰσώπησεν.

Ἐν τούτοις μόλις παρήλθον στιγμαὶ τινες, καὶ Ζηνοβία ἡ θυρωρὸς, ἤλθε νὰ τῆς εἴπῃ τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις τῆς Αὐγούστας, ὡς εἶδομεν. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ στιγμή καθ' ἣν ἀπέδρα αὕτη, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ μηδὲ πόρρωθεν τὴν ἐν ἐν τῇ μονῇ παρουσίαν τοῦ Μάρκου Σανούτου.

Ἡ μήτηρ Φηλικίτη ἀκούσασα ταῦτα εἶπε πρὸς τὴν Ζηνοβίαν.

— Εἰπέ της νὰ μὴν ὑπάγῃ πουθενά, εἶναι ἐδῶ ὁ Σανούτος. Τώρα εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὑπάγει νὰ τὴν εὕρῃ εἰς τὸ κελλίον. Εἰπέ της νὰ ἀνάβῃ ἐπάνω νὰ τὸν προφθάσῃ.

— Ποῖος Σανούτος; εἶπεν ἡ Ζηνοβία.

— Ὁ κόμης Σανούτος, εἶπεν ἡ Φηλικίτη.

— Ἀλλὰ πῶς ἐμβῆκεν ὁ κόμης Σανούτος, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν τοῦ ἤνοιξα;

— Δὲν εἰξέρω πῶς ἐμβῆκε· δὲν εἶναι αὐτὸ τῆς παρούσης ὥρας. Κάμε τώρα ὑπακοήν.

Ἡ Ζηνοβία ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἀπῆλθεν. Ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμᾶς ἐπανῆλθε κομίζουσα τὴν παράδοξον εἰδήσιν ὅτι ἐσθίσθη ἡ κανδήλα εἰς τὸ κελλίον της, ὅτι ἡ Αὐγούστα ἐγένεον ἄφαντος καὶ ἡ πύλη τοῦ μοναστηρίου παρεβιάσθη.

— Τί τρέχει; εἶπεν ἡ ἡγουμένη.

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξέρω.